

Nr 446

Av fröken **Andersson**, om förhöjt ortsavdrag för skattskyldig, som försörjer barn, för vilket barnbidrag utgår.

Barnfamiljernas speciella problem har fått en intressant belysning i det 1955 avgivna betänkandet av 1954 års familjeutredning (SOU 1955: 29). Bland de ting utredningen ägnat särskilt intresse är frågan om en bättre anpassning av skatten efter barnfamiljernas skatteförmåga genom ett återinförande av barnavdragen.

Att — vid jämförelser mellan familjer i samma inkomstläge — barnfamiljen har den lägre skatteförmågan torde vara obestridligt. Det föreligger därför starka skäl för att genom en höjning av barnförsörjarnas ortsavdrag åstadkomma en mer likvärdig beskattning. Såom förutskickats i statsverkspropositionen kommer riksdagen i år att få taga ställning till förslag om nya skatteskalor, innebärande en skattesänkning för alla skattskyldiga. Det synes mig angeläget att frågan om skattens avvägning med hänsyn till försörjningsbördan kan upptagas till prövning i samband med det väntade skatteförslaget. För att möjliggöra en sådan prövning har jag ansett mig böra upptaga denna fråga redan nu. En precisering av den möjliga ortsavdragshöjningen kan knappast ske förrän riksdagen haft tillfälle att taga del av propositionen om en allmän skattesänkning. Däremot synes det möjligt att redan nu ange de högsta belopp för en ortsavdragshöjning som från statsfinansiell synpunkt kan vara möjlig. För min del anser jag detta maximum i dagens läge ligga vid 1 000 kronor för varje barn. Ortsavdragshöjningen bör uppenbarligen tillkomma alla barnförsörjare med minderåriga barn, ensamstående såväl som gifta.

Under åberopande av vad jag här anfört hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta att skattskyldig, som försörjer barn för vilket barnbidrag utgår, skall erhålla ett med 1 000 kronor för varje sådant barn förhöjt ortsavdrag samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig lagtext.

Stockholm den 26 januari 1956

Ebon Andersson
